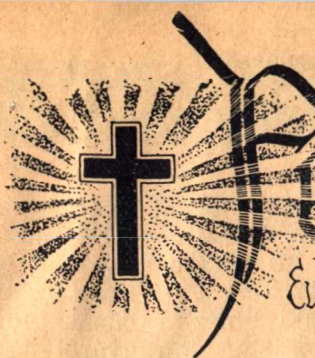

Fénysugár

Evangéliumi hitébresztő és himnelyítő folyóirat

Felelős szerkesztő és kiadó: Zulauf Henrik evangélikus lelkész. — Laptulajdonos: Fébé Evangélikus Diakonissza Egyesület. Kiadóhivatal: Budapest, I., Hidegkúti-út 123/a. — Megjelenik minden hó 1-én és 15-én. Előfizetési ára a „Kis Harang” gyermeklappal együtt: félfévre 2 P. 25 fill., többes küldésnél 2 P. Egyes szám ára 20 fill. —

JÉZUSBAN BOTRÁNKOZNI?

»És boldog, aki énbennem meg nem botránkozik.« Máté 11:6.

Ő- és újszövetségi prófécia egyaránt a Jézusban való megbotránkozásról szól. Megütközés köve, botránkozás szikládja, tör és háló lesz Ő (És. 8:14—15). Sokaknak elestére vettetett és jegyül adatott, akinek sokan ellene mondanak (Luk. 2:34).

A megbotránkozás bekövetkezett. A prófécia beteljesedett. Megbotránkozott Benne Keresztelő János (Mt. 11:3), a szűkebb hazája (Mt. 13:54—57), a legszűkebb tanítványi köre (Mt. 25:26; v. ö. 26:31—35, Ján. 6:61) és a saját népe (Róm. 9:32). Bizony bekövetkezett a Benne való megbotránkozás!

És ez a megbotránkozás tart. Kiváltképpen a bethlehemi jászol — valamint a golgotai Kereszt — botránkoztatja a világot ma éppen úgy, mint 1900 évvel ezelőtt. Gyermekek? E gyermek Isten Fia, Messiás, Szabadító, királyok Királya volna? Hát akkor miért gyermek, mint minden más gyermek? És hogyan, hogy ilyen szegény gyermek? Hogyan, hogy istállóban, jászolban, pólýában, fény és pompa nélkül? Az észnek bolondság, a »jelt kívánóknak« skandalum, botrány ez (I. Kor. 1:23). Még mindig az. A megbotránkozás tart.

Pedig a Benne való megbotránkozás boldogtalanná tesz. Ez nem is lehet másképpen, hiszen Isten mérhetetlen atyai szeretetében botránkozik az, aki Benne botránkozik, már pedig hogyan volna nagyon boldogtalan az, aki a legnagyobb szeretet elől elzárkózik, sőt afelett ítélkezik! Nem boldogtalan-e a gyermek, aki szülőjében botránkozik? Bizony az. Mennyivel inkább boldogtalan az, aki Isten szeretetében botránkozik meg! Szegény, nagyon szegény botránkozók! Mit használ nekik a fél- vagy az egész világ, ha botránkozásukkal elzárkóznak Isten szeretete elől!

De aki nem botránkozik meg Benne, boldog az. Aki hódoló, imádó szívvel térdet hajt a jászol előtt, melybe Isten, mert neki így tetszett, az Igenjét és Ámenjét (II. Kor. 1:20) fektette, boldog az. »Aki hisz Benne, nem szégyenül meg« (Róma 9:33)... Jézusban megbotránkozni? Nem. Soha! Ne elestünkre, hanem feltámadásunkra (Luk. 2:34), boldogságunkra legyen Ő azért, mert nem botránkozunk meg, hanem hiszünk Benne. hiszünk Isten szeretetében, amely Őbenne megjelent.

Béke a földön ... ?

A karácsonyi harangok zúgják, a mennyei sereg boldogan éneklí: »...béke a földön!« De hol található ez a béke? Amióta 1900 évvel ezelőtt beleharsogott a világba a békéről szóló örömmüzenet, háborúk szakadatlan sora tart. Miközben békétárgyalások folynak, szövetségek alakulnak a béke megmentésére, az egész világ fegyverben áll és ezreket pusztító bombavető repülőgépeket, ágyukat készített.

Hol van hát a béke? Talán az egyesek életében, családi tűzhelyek mellett ütött tanyán? Óh milyen sok szétdőlt családi fészek, irigység, testvérharc cáfolja ezt meg! Mennyi ci-vódás, ellenségeskedés vesz körül bennünket! Hiába a béke utáni igyekezet, íme küzdelemmel, harccal teli az élet. Ugy tetszik, mintha az anynyira sóvárgott béke szegény földünkről örökre elmenekült volna.

De a karácsonyi ének nem arról a békéről szól, amelyet a világ ad, sőt egyáltalában nem függ tőle. »Az én békességemet adom néktek! Nem úgy adom, ahogyan a világ adja« mondja az Ur. Békéje annak van, aki békességben van Istennel. Azal harcban állhat akár az egész világ is, mégis békéje van. Békéje annak van, akinek élete kedves Isten előtt. De ki meri ezt elmondani magáról? Nem lehetetlenség, csalfa ábránd ilyen békéről álmodozni? Nem vádol-e a szívünk, nem rettegünk-e az igaz bíró büntetésétől és méltó haragjától? Ne áltassuk magunkat azzal, hogy az Isten jó s irántunk majd elnézéssel lesz, hiszen ő csupa szeretet. Lelkiismeretünk tiltakozik ez ellen.

Egy a bűn mélységébe süllyedt fiatalember ül a börtönben. A lelki-gondozó foglalkozik vele, s a fiatal-

ember néhány nappal kivégzése előtt Isten előtt kegyelmet, bűnbocsánatot nyer. Mi adta a szívébe a bizonyosságot? Nem a »jó Istenről« szóló tanítás, aki elnéz a bűnök felett, hanem az Isten Bárányáról hallott drága hír. Ő az, aki e világ bűnét hordozta. A büntetést Ő szenvedte el s Óáltala, Őbenne megbékélt Isten a vétkes emberrel. A börtönben ülő fiatalemberrel is.

Sokat szenvedett asszony fekszik betegágyán, amely immár hamarosan halálos ágya lesz. A lelkész megkérdezi tőle: »Rendbe hozta-e ügyét az Istennel?« »Az én ügyem már régóta rendben van« — feleli boldogan az asszony. »Isten maga hozta rendbe a golgotai Kereszten.« Ezt az igazságot nem a fejünkben forgatni, eszünkkel mérlegelni, hanem szívünk minden bizodalmaival megragadni — ez adja a békességet.

Krisztus a békéhez vezető út. Ő maga a mi békességünk. Óáltala olyan lesz a békességünk, mint a folyam árja.

Oh vegyüljön bele a mi ajkunk magasztaló éneke is az angyalok karácsony éjszakai énekébe! Legyen mi-bennünk, legyen körülöttünk minden emberi értelmet felülhaladó isteni béke!

Karácsony nem egy gényusz születését hozta; nem nagy törvényhozó, vallásalapító, művész vagy tudós jött erre a világra. Ennek is lehetne nagy jelentősége, de megvigasztalni egyetlen árva szívet sem tudna; világosságot és békét nem nyujthattak volna. Megváltó született, Szabadító, Segítő, Üdvözítő. Valaki, akinek sikerült az, amire egyetlen földi ember sem lett volna képes: *a mennyet a földre hozta!*

Funcke.

Karácsony és öröm együvé tartoznak. »Ime hirdetek néktek nagy örömet, mely az egész népnek öröme lesz.« Ezt a felírást maga Isten helyezte karácsony fölé. Énekeinkben is ez visszhangzik: »Keresztýének, örvendjen a szívetek!« Aki hiszi, hogy Jézus Krisztus azért jött a világba, hogy a bűnösöket, az elkárhozottakat üdvözítse, annak karácsony örök öröm forrása. Nem néhány napra szól ez az öröm, hanem életünk minden napjára. Ahogyan Istennek egy szolgája mondta: »Karácsony nem gyorsan továtúnő öröm, hanem Isten ereje, amely végigkell hogy kísérje egész életünket.« Kíséreljük meg a karácsony-hozta fényt életünk nehézségei, bajai közé be-
ragyogtatni.

Szegénységben. — »Ő mondotta: Nem hagylak el, sem el nem távozom tőled.« Zsidók 13:5.

Szenvedésben. — »Boldogok, akik sírnak: mert ők megvigasztaltatnak.« Máté 5:4.

Betegségben. — »Elég néked az én kegyelmem, mert az én erőm erőtlenség által végeztetik el.« II. Kor. 12:9.

Kisértések idején. — »Boldogok vagytok, ha szidalmaznak és háborgatnak titeket... Örüljete és örvendezzete, mert a ti jutalmatok bőséges a mennyekben.« Máté 5: 11, 12.

Bűn mélységeiben. — »Jézus Krisztusnak, az Ő Fiának vére megtisztít minket minden bűntől.« I. Ján. 1:7.

Egyedüllétben. — »Imé én ti veletek vagyok minden napon...!« »Mint férfit, a kit anyja vigasztal, akként vigasztallak titeket én.« Máté 28:20, És. 66:13.

Halál éjszakájában. — »Én vagyok a feltámadás és az élet: a ki hisz énbenem, ha meghal is, él.« Ján. 11:25.

Nem fényesebben ragyognak-e ezek az ígérek sok ezer karácsonyfa gyertyájánál?

»Ott fenn lakott a csillagok felett. De amikor karácsonyeste lett, lejtött a földre mint kicsiny gyerek. És ő, a hidegszívű emberek! Kis istállóban kellett hálnia. Szalmán feküdt Ő, az Isten Fia. Elhagyta érettünk az egeket. Ugy-e, apukám, nagyon szereted?«

Az apa nem szól. Olyan hallgatag. De a kis kedvenc nem vár szavakat. Odaszorítja vállára meleg, kipirult arcát s tovább csicsereg.

»Kicsiny gyermek lett, gyenge és szegény.

És ott aludt az állatok helyén, szűk istállóban. Nem is érthetem. Milyen meleg ágyacskám van nekem, pedig csak a te kislányod vagyok. Ő, Isten Fia, Ő, a legnagyobb, szalmán feküdt, amikor született. Ugy-e, apukám, nagyon szereted?« Kint csillagfényes, hideg este... tél... Bent apja ölen kislány beszél.

»Ott se nyughatott szalmafekhelyén Futniok kellett éjnek éjjelén, halálra keresték a katonák. Menekültek a pusztaságon át. Milyen keserves útjuk lehetett! Ugy-e, apukám, nagyon szereted?«

Az apa leteszi a gyermeket. »Ugy-e szereted? Ugy-e szereted?« Nem bírja már, el kell rohannia. A jászolban fekvő Istenfia karácsonyesti képe kergeti. Feledte és most nem feledheti. Most a szeméből könnyre könny fakad.

Most vádakat hall, kínzó vádakat. Elmenekülne még, de nem lehet. Most utolérte az a szeretet.

S míg a szívébe égi béke tér, mintha körül a hólepett, fehér utak, tetők felett távol zene, angyalok tiszta hangja zengene szívet szólólgató, szép éneket: »Szegény lett érted! — Ugy-e szereted?!«

T. E. d. p. t.

A kis falu erdős hegyek között húzódik meg. Házacskái összefügnak, mintha egymást akarnák melegengetni. Közepütt dombról tekint le rájuk jó-ságosan a templom. Fehér tél van. Kint nem jár senki, mélységes csend.

December 24. Esti hat óraker megkondul a várva-várt harangszó s a falu megindul a templom felé. Az Isten háza eleinte csak annyira világos, hogy mindenki megtalálja a helyét. De azután egyre világosodik. Kis gyertyafények gyulladnak ki az énekeskönyvek mellett. Fenyő fenyő mellett a kóruson. Közepütt a leg-hatalmasabb: a karácsonyfa. Iskola-s gyerekek helyezkednek el az első sorokban; náluk is fenyőgalyra erősített gyertya van. De először a karácsonyfát gyújtják meg s a kicsiny fények mindenütt kigyulladnak. Csengő gyermekhangok éneklék az orgona mellett:

»Óh jöjjetek mind ide, kis gyermekek, a jászolhoz Bethlehembe jöjjetek, s lássátok, mi történt e szentéjjelen!«

Künn a templom előtt szapora lépések alatt megcsikordul a hó. Valaki jár-kelet ott föl és alá. Talán egy szegény otthontalan... Egy eltévedt ember, aki nem találja meg az utat a jászolhoz! Egy asszony feláll és kimegy. Égőszemű cigányasszonyt talál maga előtt. »Jaj, édes nagysága, semmi kenyérünk nincsen az innapokra! Borzasztó hideg van. Éz a nyomorult kis féreg is éhen pusztul. Tegye valahová, nagysága. Inkább eladom, csak meghalni ne lás-sam.« Az asszony hátán domborodó zsákból nyöszörgés hallatszik.

Az asszony szótlanul kézenfogja s viszi be magával a meleg templomba. Leülteti a ragyogó karácsonyfa mellé, kiveszi a zsákból a kis, tarka rongyokba pólyált gyermeket s odat teszi az anyja karjára. Az meg csak néz, nagy fekete szeme odatapad a karácsonyfára, mintha a menny ragyogását látná. Azután a lelkészre, aki a fa tövében állva éppen karácsonyesti beszédébe kezd; beszédbe, melyre a pillanat élménye indítja szí-

vét. A jászolról beszél, az otthontalanok otthonáról; a nagy örömről, mely minden népnek öröme leszen. Minden népnek! Ha pusztá föld is a tanyája, csillagos ég csupán a takarója... Minden népnek! Mintha nem is volna más a templomban, csak az a cigányasszony a kiseddel a karján, s mintha szívét-lelkét volna kész odaadni, hogy most ennek az asszonynak megnyílják a szíve s befogadja karácsony ragyogását... Elhangzik az Ámen, és a cigányasszony feláll. Barna keze magasra emeli a tarka rongyokba pólyált gyermeket. Szeme különös fényben ragyog, miközben szenvedélyesen felkiált: »Keresztelje meg a lányomat, a Katicát. A cigány is kívánczik az égbe, de ki tehet róla, ha nem tudja az utat. Mindenki becsapja előttünk az ajtót. Mi is imádkozunk az Ur-istenhez, de honnan tudjuk, hogy mi is benne vagyunk a minden népben. Ha igaz, amit mond, keresztelje meg a Katicát!«

A lelkész látja az asszony ínségét, a felébredt vágyat, a nagy sötétséget, amelybe először hatolhatott most be a karácsonyi fény egy sugara. S megkereszteli a kis cigánylányt. »Csendes éj, szentséges éj« — szól halkán az orgona. Katica édesen alszik anyja keblén...

Elcsendesedik a falu, csak a lelkész szíve nem. Egyre visszhangzik benne még a kérdés: »Ki tehet róla, ha nem tudjuk az utat?« Akik ezt kérdik, elhagyott erdőn alusszák át karácsony éjszakáját és senki nem törődik velük. Kóbor nép, lop és hazudik, de mindegy. »Kívánczik az égbe.« Ruhadarabokat keres ösz-sze, nagy kosarat tölt meg burgonyával, gyümölcscsel, kenyérrel. Fenyő-fácskát ékesít fel gyertyákkal, ezüst-lánccal. S megindul a havas éjben... Az óra éjfélre jár. Holdfényben fehérlik a hegy, csillog az erdei ösvény. Nagy, karácsonyi némaságban megy. Céljához közeledve meggyújtja a gyertyákat. Látszanak már a sátoros szekerek. Valamelyikben ott alszik az az asszony is a kis Katicával, aki először élt meg ma nyo-

morúságos életében karácsonyt. »Ki jár itt?« — kérdezi egy mély férfihang. »Ki jár itt?«

Karácsonyi énekek csendülnek fel az ajkon s messze elhallatszanak az ezüstfehér, csendes éjszakában. A sátorozzekerekből gyermekek s öregek egyaránt előbújnak; legelsőnek Katica édesanyja. A lelkesz pedig megtartja második karácsonyi prédikációját. Friss forrásként buzog föl szívéből. Minden népnek! Nektek született ma Megváltó! Hogyan figyelnek a sötét alakok! Milyen mozdulatlanul támaszkodnak a fényők törzséhez vagy kuporognak a földön!

És másnap a harangok zengő hívására nagy csapat cigány közeleg a templom felé. Nem koldulni, nem lopni: istentiszteletre jönnek!...

Imé, minden népnek!

Karácsonyi dal zeng égből le,
Csodálatos angyal zene:
»Megtartó született ma tinéktek!
Jézus az, Krisztus az Ur!
Szegény világ, sötét világ,
Fényt és vigaszt neked ki ad?
Jászolban ott Ur Jézusod,
Ő jön, ha minden elhagyott,
Magára venni nagy bajod,
A jászol mentőcsónakod.

Karácsonyi dal száll ég fele,
Dicsének, hálával tele:
»Megtartó született ma minékünk,
Jézus az, Krisztus az Ur!
Szegény szívem, bűtől gyötört,
Fényt és vigaszt beléd ki tölti?
Jászolban ott ki megjelen,
Jön s békességet ad nekem,
A jászol édes nyughelyem.

Adventi emberek.

Dermesztő hideg téli reggelen tíz év körüli fiúcska állt reszketve Newyork utcájának egyik cipőkirkata előtt. Meztelen lába kilógott a rongyburkolatból. Előkelő hölgy messziről figyelemmel kísérte a gyermeket, majd közelebb lépett hozzá és megszólította: »Fiam, miért állasz itt a kirakat előtt?« »Mert éppen most kértem a jó Istent, hogy egy pár cipőt küldjön nékem, és most arra várok.«

A hölgy a kis fiút kézen fogta s bement vele az üzletbe, ahol 6 pár téli harisnyát vásárolt a számára. De a kis fiú lába piszkos volt s így nem lehetett az új harisnyát a lábára felhúzni. Erre a hölgy elővette a saját finom selyem zsebkendőjét s megtörölgette a gyermek fagyott lábcskáit, miközben könnyei hulltak rájuk. Majd cipő is került rájuk.

Kint az utcán a gyermek tágra nyílt könnyes szemét jóltevőjére emelte: »Néni kérem, ugy-e, maga a jó Isten hozzátartozója?«

Talán mosolyogsz, kedves Olvasóm, ezen a gyermekén, de gondold arra, hogyha te a »jó Istennek« gyermeke vagy, néked is meg kell éreztetned ezzel a világgal mennyi Atyád szeretetét, jóságát.

Megint karácsony előtt állunk. Bár ne múlna el úgy felettünk, mint akármilyen világi ünnepély. Tudod-e, hogy minden karácsony nagy felelősséget ró rád? A názáreti Jézus megy el melletted, még pedig olyan közel jön hozzád, mint semilyen más ünnepen. Ugy-e, már sokszor elment melletted és te nem is figyeltél rá és semmi hasznod sem volt az ő látogatásából? Az idén is így lesz? Vigyázz, nehogy megszokd azt, hogy Jézus elmegy melletted és azt gondold: »Majd legközelebb, akkor majd komolyan veszem a dolgot.« Könnyen csalódhatsz. Megtörténhetik, hogy a názáreti Jézus nem jön többé hozzád. Elkéshetsz.

T. E. d. p. t.

Karácsonyi csomag az ismeretlen hajósnak.

Karácsonyi ünnepély volt valahol. Néhány szegény hajós is ült a hosszú asztalnál kávé és kalács mellett. Énekelték a régi karácsonyi énekeket. Egyik-másik szemében könny csillogott...

Végül mindenki kapott egy csomagot meleg harisnyával, zsebkendővel s más hasznos ajándékkal. Volt, akinek az arca felderült, volt aki közbösen fogadta. Egy öreg hajós semmit sem akart. »Nincs szükségem lim-lomra« — mondta. Mégis elfogadta a csomagot.

Egykedvűen, sőt bosszankodva bontogatta. Meleg kötött kabát került ki belőle. Nem olyan, amelyet általában üzletben árulnak; látszott rajta a szerető kezek nyoma. Rövid üdvözlés is volt mellékelve. Elolvasta... azután hirtelen felsikoltott — majd hangosan felzokogott az öreg hajós.

Az üdvözlésen ez állt: »Kedves hajós, áldott karácsonyi ünnepeket kívánok néked. Ez az ajándék egy édesanyától való, akit fia régen elhagyott s aki most, évek múlva is bánkodik utána. Ez a bánat nem múlik el soha. A fia él, de nem tudja hol van. Talán a tengeren. Engedd meg, hogy valamit tanácsoljak néked: Őrizkedj rossz társaságtól, őrizkedj az italtól s a kártyától. S ha már elbuktál, tudok számodra utat a szabaduláshoz: Krisztus az! Ezt a tanácsot adja néked egy édesanya, akit a fia eltűnésével mély bánatba döntött...«

A lelkész megkérdezte a hajóst, hogy miért rázta úgy meg ez a levél.

»Mert ez az én anyám volt!« — Tovább nem jutott, hangja zokogásba fűlt.

A következő napon az édesanya sürgőnyt kapott, amelyben ez állt: »Jöjök haza, hogy megmeneküljek.« Ilyen boldog karácsonyuk még soha sem volt.

Mindannyian kaptunk ilyen levelet. A levélen Atyánk kezeírása van, s hozzánk, hűtlenül eltávozott

gyermekéhez szól. »Jöjj haza, jöjj vissza Atyád házába, Jézust küldtem érted, hogy hazajöhess! Ő hordozza bűneidet, hogy hazavihessen!« — Ez van abban a levélben. Igen, mennyei Atyád vár téged, s ha hazamegy, ez lesz életed legfenségesebb, legboldogabb karácsonya.

Két karácsony.

Első alkalommal ünnepeltem egyedül és elhagyottan karácsonyt. Segédlelkész voltam Westfáliának egyik kicsiny falujában. A szobám, ahol albérlésben laktam, vendéglő lett volt. Lent duhaj ének, kártyacsapkodás, lármá hallatszott. Sehol karácsonyfa, sehol ének és semmi, ami karácsonyra emlékeztetett volna. De szívemben mégis karácsony volt, mert Jézus Krisztus ebben a vége felé közeledő évben lett Megváltómá. Nem tehettem mást, dicsértem és dicsőítettem Őt.

Évek múlva ismét egyedül ünnepeltem karácsonyt. Néhány héttel ezelőtt kísértem a temetőbe feleségemet. A seb, amelyet a halál szívemen ütött, mély volt, és mégis a fájdalomnál s szomorúságnál nagyobb volt az afeletti örömöm, hogy Jézus az enyém. Hálátelt szívvel így szólhattam: »Feletted való jóm nincsen.« Igen, van, létezik ezen a világon mindenki számára, minden körülmények között nagy öröm.

Modersohn.

»...hívják nevét: csodálatosnak, tanácsosnak, erős Istennek, örökkévalóság atyjának, békeesség fejedelmének.«

TUDAKOZZÁTOK AZ IRÁSOKAT!

Dec. 17. Máté 11:2—10. I. Kor. 4:1—5. Máté 3:1—11. II. Tim. 4:5—8. Máté 25: 31—40. A keresztyén élet a hitből fakadó jócselekedetek által lesz nyilvánvalóvá. Nem érdemszerző cselekedetek ezek, hanem gyümölcssei annak a hitnek, amelyet a Szentlélek munkál a szívben. S ezek a cselekedetek annyira természetesen folynak a keresztyén életből, hogy a hívő ember észre sem veszi őket a maga életében, nem dicsekszik velők, s még lesz lepetve, mikor majd Jézus ajkáról azt fogja hallani, hogy ő ezeket olyannak tekinti, mintha ővele cselekedte volna.

Dec. 18. I. Tim. 5:6—12. Zsolt. 110. Máté 25:41—46. A hitetlen embert is meglepetés fogja érni az ítélet napján. Milyen könnyen vette a földi életben elkövetett mulasztásait, nemcsak az embertársaival szemben elmulasztottakat, hanem azt a legnagyobbat is, hogy nem fogadta be szívébe Jézust. S most megdöbbenve hallja, hogy minden mulasztása ebből a nagy mulasztásból fakadt, s ennek rettenetes következménye örök gyötrellem.

Dec. 19. II. Tim. 1. I. Sám. 28. Mclak. 4:5, 6. Isten ígérete, hogy elküldi a zsidó néphez Illést, Keresztelő Jánosban teljesedett be, mint ahogy arról maga az Ur Jézus is bizonyosságot tesz. (Máté 11: 7—11.) Neki volt az a rendeltetése, hogy az akkor élő zsidóknak, a fiaknak, szívét odafordítsa az atyákhoz, eszökbé juttatván nekik a régi próféták beszédeit, amelyek Jézusban teljesedtek be. De az úi Illés beszédét is csak egy kis töredék fogadta be, mint a régi, ótestámentomi Illését.

Dec. 20. II. Tim. 2:1—13. I. Sám. 31. Jer. 33:14—16. Jeremiás próféta is az Ur Jézusra mutat, mikor átadja Izráel népének az üzenetet, hogy Isten igaz sarjadedőket fog támasztani Dávidnak, aki jogot és igazságot szerez a földön. S az Ur Jézus is ilyen bizonyosságot tesz önmagáról: »En vagyok az út, az igazság és az élet. Az előre mutató próféta, s a prófétára hivatkozó Ur vallástétele egybehangzik, mert mind a kettő az igazságot követi.

Dec. 21. II. Tim. 2:14—26. Jer. 31:1—14. Mikeás 5:1—5a. Mikeás próféta még kö-

zelebről meghatározza az eljövendő Messias alakját. Betlehemben fog születni, Júda nemzetségéből. Uralkodó lesz, de nem földi király, hanem öröktől fogva való Király, aki Isten fenséges nevével és erejével fog uralkodni. S ami számunkra még ennél is fontosabb, békességet hoz mindazok számára, akik az ő uralma alá hajtják a fejöket, mert ő a mi békességünk.

Dec. 22. II. Tim. 3:14—17. Jer. 31:15—22. Zsolt. 24:1—6. Gondolkoztál-e már azon, hogy az Uré a föld és annak teljessége, tehát te is az Uré vagy? Neki joga van mindenhez, mert mindent ő teremtett. Az egész teremtett világ tudja ezt és igazodik az Urnak az ő számára kijelölt akaratahoz. A csillagok az égen úgy fénylenek, a virágok a földön úgy virulnak, ahogy azt Isten akarja. Csak az ember lázadozik Isten akarata ellen. Büös kézzel, tisztátalan szívvel akarna fölmenni Isten hegyére, de nem lehet. Isten ennek ellenáll. Aki azonban alázatosan keresi őt, az megtalálja és áldást nyer.

Dec. 23. II. Tim. 4:1—8. V. Móz. 18: 15—19. Zsolt. 24:7—10. Jézus Krisztus a dicsőség Királya, Őelőtte minden kapunak meg kell nyílnia. Megnyílt előtte a föld kapuja, mikor magát megalázva, ide alászállt, megnyílt a menny kapuja, mikor megdicsőülve oda újra fölment, s meg fog megégyeszer nyílni a föld kapuja, mikor eljön ítéletre. Elfogadtad-e a földre alászállt alázatos Jézust, megismerted-e a mennybe fölment megdicsőült Jézust, s várod-e a földre újra eljövendő, kegyelmet és ítéletet hirdető Jézust?

Dec. 24. Ján. 1:19—28. Fil. 4:4—7. Ján. 1:15—18. I. Sám. 1:1—4. Lukács 2:1—7. Jézusnak első belépése a földi világba: megalázkodás. Nem királyi palotában születik, hanem egy vendégfogadó istállójában. Számára nem volt hely itt a földön, s mégis idejött, hogy életével és halálával helyet készítsen számunkra a mennyországban. Hajoljunk meg mély alázattal és imádatlalt ez előtt a jászolban fekvő csecsemő előtt.

Dec. 25. Lk. 2:1—14. Tit. 2:11—14. Máté 1:18—23. I. Ján. 3:1—5. Lk. 2:8—14. S Jézus, akit nem akar befogadni a világ,

mégis talál magának helyet az egyszerű pásztorok szívében. Isten azok számára küldi el először a csodálatos híradást: »született néktek ma a Megtartó!« S ez az örömhír Isten dicsőségét hirdeti, az emberek között pedig békességet. Legyen nálunk is az az első és adjunk dicsőséget Istennek, az Ő nagy ajándékáért, s a mi szívünkbe is be fog költözni a békesség.

Dec. 26. Lk. 2:15—20. Tit. 3:4—7. Ján. 1:1—14. Zsid. 1:1—6. Lk. 2:15—20. A pásztorok nem elégedtek meg azzal, hogy az angyaloktól hallották a híradást Jézus születéséről, hanem személyesen akarták látni a csodálatos gyermeket. Ne elégedjünk meg mi sem avval, ha mások bizonyosságot tesznek róla, hanem keressük mi is a személyes találkozást Jézussal. S ha megtaláltuk Őt, hirdessük el mi is másoknak, amit láttunk, hallottunk és tapasztaltunk. S forgassuk folyvást szívünkben az Igét, mint Mária.

Dec. 27. Jel. 27:1—8. Jer. 31:23—30. I. Ján. 1:1—4. Nemcsak a pásztorok siettek hirdetni azt, amit láttak és szemléltek, hanem Jézus első tanítványai, az apostolok is. János első levele a teljes bizonyosság levele. S evvel a bizonyossággal hí fel mindenkit, minket is, hogy lépünk közösségbe övelők, akik Jézus által közösségbe léptek az Atyával. Nekünk is erre van szükségünk, hogy örömünk teljes legyen. Öröme vágyol? Hígyj az apostolok bizonyágtételének s fogadd szívbe a Megváltót!

Dec. 28. Jel. 21:9—27. Jer. 31:31—34. I. Ján. 4:9—21. Az Isten szeretet. Ez mindennek a titka, az alapja. Szeretet hozta létre a világot, szeretet hozta le a földre a Megváltót, szeretet jár utána az eltévelyedetteknek, szeretet köt bennünket össze Istennel és az emberekkel. S milyen könnyű Istent szeretni, hiszen Ő előbb szeretett minket! A szeretet viszont-szeretetet szül. Szeressük hát mi is embertársainkat, keresztyén testvéreinket, s ők is szeretni fognak bennünket!

Dec. 29. Jel. 22:1—12. Jer. sir. 3:22—32. Zsolt. 27:1—6. Sötétségben félelem fogja el az ember szívét, de a világosság

elűzi a félelmet. Aki az Ur világosságában jár, az nem fél.

Dec. 30. Jel. 22:13—31. Ésaías 63:7—16. Zsolt. 27:7—14. Isten azt akarja, hogy keressük az Ő orcáját, mert arról világosság és béke árad azokra, akik Őt keresik. Hogyne adna békességet az a tudat, hogy az Ur mindig velünk van, s vezet az Ő útain.

Dec. 31. Lukács 2:33—40. Gal. 4:1—7. Lukács 2:25—32. II. Kor. 5:1—9. Zsolt. 65. Ha visszatekintünk az elmúlt évre, nem tagadhatjuk, hogy voltak benne nehéz napok is. Isten gyermekeinek mindig vannak ellenségei, akik megnehezítik az utat. Az év utolsó napján legyen utolsó szavunk Isten dicsérete. Ő, aki kiválasztott bennünket, meghallgatta imádságainkat, megáldott bennünket, Őbenne továbbra is bízhatunk!

Vargha Gyuláné.

Nincs hely?

Az az oka az emberiség szomorú tragédiájának, hogy nincs hely az emberi szívben a felebarát, a testvér számára. Ezért tűnt el az igazi öröm a földről, s helyét keserűség, békételenség váltotta fel. Így volt ez majd kétezer évvel ezelőtt is.

S az Isten nem nézhette tovább. Kinyilatkoztatta, megismertette velünk a saját szívét. S az olyan egészen más, mint az emberi szív. Az önzésnek egy szikrája sem található benne. Nem, Isten szívén keresztül a menny nyílt meg számunkra s Isten szeretete a miénk lett. Az önzés hatalma megtört s a keserű források helyén öröm és szeretet forrásai fakadnak.

Mégis beteljesül ma is az Ige: »...nem vala néki helye«. Nincs hely az örök Szeretet számára. Akik befogadják, karácsonyt ünnepelnek. Isten szeretete az övék lesz. Befogadták a Megváltót s egyengetik mások szívében is az utat.

Van hely?